

Letna plača 1 for. 50 kr.
Društveniki dobivajo
list brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji in nepremožni
kmetovalci plačajo
le po 75 kr.

Slovenska čebela.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva

po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Opravila pri čebelnjaku meseca februarja in meseca marca. — II. Poduk. — Čebeloredivne cveteče rastljine meseca marca. — II. Statistika čebelarstva v Avstriji. — Sporočilo Solnograškega shoda čebelarjev. — Čebelarsko naznanilo iz Tirolskega. — Pogovor pri ulnjaku. — Društvenikom v naznanilo. — Umni čebelar. —

Opravila pri čebelnjaku meseca februarja.

Čebele nastavljajo zalego dostikrat že proti koncu tega meseca; tedej je čebelarju treba poskrbeti, da najdejo dovolj vode. Potrebno je, da se sneg odmeče spred čebelnjaka, ali saj prostor s slamo pokrije, da čebele v snegu ne ostajajo in ne zmrznejo. Kdor že ni sicer prepričan, naj zdaj pogleda, ali imajo še zadosti medú ali ne; pa pregled naj se zgodi naglo, da se zalega ne premrazi. Ko bi čebelam živeža primanjkovalo, naj se jim poklada med ali v satovji ali v nalašč za to napravljenih posodicah. Kdor medú nima, jim zna polagati kristalizirani sladkor — bele proso zeló podobne jagodice, ali tudi navadni rumeni ledenec (po domače kandelcuker). So čebele panj ponesnažile, bodisi od znotraj ali od zunaj, jih je treba o toplih dnevih poškopiti z mlačnim razpušenim medom ($\frac{2}{3}$ medú in $\frac{1}{3}$ vodé), da se iz panja priti obilniši privabijo in tako osnažijo. Če se jim vsa nesnaga pusti in ne dá prilika se zunej osnažiti, se jih lahko griža poloti, ktera večkrat mnogo panjev vniči, ter je nevarna za ves stan. V hudem mrazu naj se odvrtačajo solčni žarki, kolikor mogoče, zlasti od takih panjev, kateri imajo le eno steno še znabiti iz prav tankega lesa. Kdor prezimuje panjove v kletih, ali sicer temnih krajih, naj jih postavi o toplih spomladnih dnevih na zrak, da se z izletom osnažijo; kmalo popoldne naj jih dene spet v navadne prostore.

Opravila pri čebelnjaku meseca marca.

R —. Toplejši solčni žarki tega meseca spodbadajo tudi čebele k novem delovanju. Zdaj še le — posebno če so bile ves čas pri miru ali jih je sicer slabo vreme zadrževalo — se skrbno osnažujejo. Tudi v panji si za snago prizadevajo, pometajo in ispeljavajo mrličje, snažijo satovje i. t. d. Kolikor mogoče je treba čebelicam pomagati, posebno mrtve čebele pridno iz panja spravljati. Pred čebelnjakom se prostor s pesekom posuje. Kader je toplo vreme, se satovje

iz Dzierzonovega panja v družega praznega preloži, ter pregleduje ali ima matico in zalego, ali ne. Naše navadne panjove z nepremakljivem satovjem je najboljši iz stanja vzeti, obrniti, ter spodnjo desko odtrgati in vse pazno pregledati. Po tem takem se človek bolj gotovo prepriča, ali je v panji vse prav ali ne, kakor po družih le skušenim in zvedenim čebelarjem znanih znamenj n. pr. nekako posebno šumenje i žalovanje, letanje čebel i. t. d., ktera zamorejo zavolj več vzrokov le negotova znamenja biti. Ako ne najdeš ne matice, ne zalege, je najboljši tak panj z drugim združiti. Mu zdaj zalego dajati, naj bi si matico sam zlegel, je še prezgodaj, tedaj prazno delo, ker naj bi jo tudi zlegel, bi bilo zastoj, ker zavolj pomanjkanja trotov bi vendar le blizo maja nerodovitna ostala. Od čebelarških barantavcev rodovitno matico kupovati, je predrago; kdor bi jo sam imel, se vé, bi se najložej škode varoval. Sploh pa naj si čebelar zapomni, da dva slaba pa združena panjova saj še enkrat toliko dobička donášata, kakor da bi oba slaba vsaki posebej ostala in delala. — Posebno pa naj čebelar čuje, da slabe panjove — še celo če bi bili brez matice — obvarje nevarnih ropnic. Zato naj izletna žrelica pomanjša t. j. zamaši tako, da le kake 2 čebeli vstrič vun in noter zamorejo. Dobro je tudi malo cevko ali trobelico tako v žrelice vtakniti, da čebele vun in noter le skozi cevko zamorejo. Ropnice dohajajo večji delj le od strani, ter se tako tesnega vhoda bojé, od znotraj pa tudi slabe čebele vhod lahko zabranijo. Slabemu panju pomagati se posebno lahko zgodi, če se močnemu panju nekaj satovja vzame, kake dva dni kam postavi, da se čutijo osrotene brez matice ter ga potem slabotnemu panju dodá. Pri medu se razne čebele naj pred sprizajzajo. Če se združeno ljudstvo na tamoten kraj za kaki dan postavi, je še bolj prav.

Meseca marca nastane naj večkrat lakota, toraj je slabe čebele treba kermiti. Tudi je dobro koritice z vodó pred čebelnjak postaviti; po vodi naj plavajo kake dilice, da čebele vode iskaje ne utonejo. Vodo je treba večkrat spremeniti. Če imajo malo cvetličnega medu za zalego in ni v okolici vrbovja: vrba, topol, jelša, lešča i. t. d., je treba čebelam moke predstavljati. Dene se namreč ržena moka, — še boljša pa je kostonjeva moka — v kaki prazin sat, ter se kam blizo pred čebelnjak postavi, da ga čebele lahko najdejo, kader jim je treba. Znabiti malokdo misli, koliko to čebelam pomaga in zalego pospešuje.

II. Poduk

(po baron Rotschütz-ovem „Illustrirter Bienenzuchtbetrieb.“)

Navadni čebelar pozná velikost in podobo svojih čebelic, vé, kaj delajo; pozná dvojni sad njih truda, razločuje tudi matico, delalne čebele in trote; znabiti še celo vé, ktera zeliša in cvetlice čebele naj rajši imajo, ter na njlh naj več medú naberó. Al dokler čebelar ne pozná delovanja Dzierzonškega s premakljivimi satovniki, toliko časa le v temi tava, ter ne pozná in ne vé, kaj se v panju godi, toraj tudi veči del pri naj boljši volji pomagati ne more. Še le potem, ko je Dzierzon premakljive satovnike vpeljal, jih tedaj po volji v panj deval ali vun jemal, je bilo mogoče delovanje čebel opazovati, ter jim o pravem času tudi

pomagati. Ker je imel veliko panjev in je vedno z vso skrbljivostjo notranje delovanje čebel opazoval, si je tudi obilno vednost in skušenj pridobil, da je že l. 1845 izdal imenitno knjižico „Poduk in skušnje o čebelarstvu“. Tadajni semeniški učitelj, zdajni predstojnik Andrej Šmid je veliko pripomogel k razširjanju novih véd, ker je iskreno zagovarjal Dzierzonske vodila v čebelarstem časopisu „Bienenzeitung“. Naj več pa je pripomogel neutrudljivi opazovavec baron Berlepš, da se je umno čebelarstvo če dalje bolj in sploh vkoreninilo. Kmalu sta se tem možem pridružila životoslovca Siebold in dr. Leukart, ktera sta s preiskavo čebelnega telesa in njegovih opravil polajševala ter razjasnovala uk in skušnje Dzierzona in Berlepš-a.

Tù se začinja nova doba umnega čebelarstva. Kmalu so se čebelarji prepričali, da prid in dobiček brez teoretične vednosti saj nekoliko doseči je le tam mogoče, kjer narava siplje tako rekoč z obema rokama pridnim čebelicam sladčice; v bolj revnih krajih pa, ker čebelna paša le malo časa traja, se da kaki dobiček doseči le z razumnim delovanjem po navodu Dzierzonskem. Da to bolj spoznamo, pogledjmo naravo in opravila čebelnega telesa.

III. Prirodopisje (natura zgodovina) čebel.

Delavna čebela (nemški honigbiene, tudi Imme, od tod Immker-gruss) se šteje po Linné-u k tistim presipnjenim zaževkam, ktere imajo po štiri tanke, skozividne perutice, ter skupej le v veliki družini živijo. (Tù sem gredo tudi osé.)

Čebela je mende pač med vsemi zaževki naj bolj razširjena po svetu. Spet se pa od vseh razloči zarad posebne podobe zadnjih nog, pri kterih je prvi ud tako stlačen, da se vidi, kakor kaki trivogelni žlebič.

Čebel je več plemen, kteri se po barvi, po pridnosti ali delavnosti spet v več razrodev ali izmen delijo. V Evropi razločujemo troje posebnih razredov ali plemen: temno-severna čebela, belorujavkasta in rumeno-laška čebela.

Rujavo-črna, severna čebela se nahaja po Nemškem, Ruskem, Francoskem in Španjskem, tudi po Angležkem in družih severnih državah, kakor tudi po Dalmatinskem in Ercegovini. — Belo-rujavkasta čebela živi med noriškim, karnerskim in juliškim planinami, tedej po Kranjskem, Koroškem in južnem Štajarskem. V nekterih krajih proti Laškim se nahaja kakor prestop k rumenim plemenu naša navadno belorujavkasta čebela z enim ali dvema rumenima obročekama. — Rumena čebela, tudi laška čebela imenovana, se nahaja povsod po zgornjim Laškim in dalje proti jugu, posebno na otoku Cipriškemu. Kakor rja svitlorujava cekropiška čebela v Greciji je gotovo zvržek (obrodek) rumene, Laške čebele.

K delavni čebeli se prišteva tudi:

1) Egiptovska čebela (*apis fasciata*) v našem podnebbi jo je Fogel vdomačil; barve je belkasto-rujave z dvema svitlorumenima obročekama (tudi tretji je rumenkast. Je pa velikosti veliko manjše, kakor druge evropejske čebele.

2) Južno-azijatiški čebelni plemeni, (*apis indica* in *apis florea*) čebela prvega plemena je črna z dvema rudečkastima obročekama in pol manjši, kakor naše navadne čebele, drugega plemena pa je tako majhna, da ima komaj četrti

del velikosti naše čebele. Posebnega plemena je pa tudi velika južno-azijatiška čebela (*apis dorsata*) ktera je rumenkaste barve ter prav dolzega plošnatoga života. Dr. Gerstäcker prišteva k temu plemenu kot izvrške ali izmene: *apis nigripennis* *) na Javi, *apis bicolor* na Cejlonu, *apis zonata* na Celebesu v indijskem morju, kakor tudi na otokih Kuba, Jamaika in dr. zelo razširjena čebela: *apis omalthea* (*dudelsackbiene*) velika, kakor naše hišne muhe. Pa tudi temna severna čebela je tam udomačena in zelo razširjena. L. 1842 se je na otoku Kuba štelo 18.000 kmetijstev in 12.000 čebelnjakov.**)

Kar tiče delavnost in pridnost čebel, bodo mende zelo vse enake po svojemu naturnemu nagibu, kterege so od stvarnika prejele; razložek dela le podnebje (hladno, ali toplo) bolj ali manj vgoden kraj zaradi paše in potem ravnanje in delovanja čebelarja. Vsaka čebela zamore biti prav delavna in rodovitna v rokah umnega čebelarja, če je le tudi kraj in podnebje čebelam vgodno — barva ne dela razločka. Pač pa je res, da čebela ima več časa udomačena v prav ugodnem kraju, v rokah izvedenega čebelarja nekake stanovitne navade delavnosti, in se tedej zelo razloči od čebele, ktera je bila iz tujih krajev ravno kar prenešena. Sicer je pa tudi lahko verjetno, da obnovenje krvi s tujimi, rodovitnimi in delavnimi čebelami domače čebelarstvo kaj močno povzdigne, saj se to godi pri vsakemu obnovenju bodi si žitnega semena, ali krvi pri živalih. — Izreja raznih čebelnih plemen je pa tudi opazovanje natore čebel in sploh vednost kaj jako pospeševala. Rumena čebela je še le od leta 1843 po Nemškem znana (kmetijska družba spodnje Avstrije je l. 1853 Dzierzonu prvi panj oskrbela). Z rujav kasto planinsko čebelo je bar. Rotschütz čebelarje l. 1857 soznanil (glej *Bienenztg.* 1857).

Čebeloredivne cveteče rastline meseca marca.

R—. Drevesa in grmovje: jelša (daje cvetlični prah ali obnožje in voščeno zamazko — *Kittwachs*); brst (obnožje in med); drenj (obnožje in med); lešča (obnožje); razno vrbovje (obnožje in med); topol in trepetlika (obnožje); mandelnovo drevo (obnožje in med); ribez ali kosmato rudeče grojzdiče (med).

Na polji in travnikih: kurja čevica (med); zvončiki (med); smrdljivi teloh (obnožje in med); resje (med); lapuh (obnožje in med); dišeča vijolica (med).

V vrtu: volčji koren (med); kozja pogačica — gem. *Schneeball* viburnum? — (med).

II. Zgodovina čebelarstva.

Dasiravno je bilo že o času Romula začetnika ali ustanovnika Rima kmetijstvo tako spoštovano, da je sam po opravljenih državnih opravilih za drvo prijel,

*) Neko sporočilo v *ceb. listu Bienenzeitung* l. 1868, da se na otoku Java nahaja čebela prav mala in brez zela: *melipona minuta*, me je nagnilo, da sem za-njo poprašal kupeca Büsing-Schröder v Javi, pa prejel sem odgovor, da tam ni nobenega čebelarstva. Bar. Rotschütz.

**) Imamo še jako veliko dela, preden bo pri nas na 18 kmetijstev 12 čebelnjakov. J.

ter svoje zemljo oral, vendar ne najdemo tadaj nobenega sledu od čebelarstva. Še le po dokončani drugi puniški vojski (l. 201 pred Kr.) je neki čebelarstvo znano postalo na Laškem; pa tudi o času pisatelja Varra (l. 116 pred Kr.) je bilo čebelarstvo malo razširjeno. Po naj boljših in rodovitniših krajih ni bilo čebelnjaka, ampak panjove so razstavljali okoli hiš, pod streho ali sicer kaki pokriti kraj, kakor je marsikje po Nemškim še zdaj navada. Varro III. 2.

Nasproti temu pa ravno ta pisatelj pripoveduje od nekega Rimljana, da je dobil od svojih čebel najemščine 50 centov medú vsako leto; dalje tudi od dveh bratov, ktera sta ves svoj vrt obsejala za čebele z meliso, sivko in neko zelo medeno deteljo, ter sta vsako leto skupila po 10.000 sestercev (12 sest. = 1 fl.) to je nekaj čez 800 fl. a. v. — Otok Korzika (176 \square milj, tedej zelo toliko, ko Kranjsko ali Koroško) je Rimljanom davka plačeval 2000 centov voska — polovico vsega pridelka. Po naših počeznih dohodkih je tedaj po Korziki bilo kakih 300.000 panjev. (Po Kranjskem 1869. l. 25.203)

Znanstveno je pa še le Kao začel od kmetijstva pisati; (Col. I, 1. 10. čebelarstvo je bilo pa še le o času J. Moderata Columella (50 let po Kr.) po Laškem na naj vikši stopnji. Vrta imenitnih Rimljanov so bili polni čebel in uljnakov. Pesnik Virgil je preslavil čebelarstvo v svojih pesmih; Caj Plini Sec. je popisoval čebelo v svojem naravoslovju. Po sporočilih je bil neki Aristomah v Siciliji naj bolj izveden čebelar, kteri je čebele opazoval 58 let, ter tudi podučno knjigo spisal, ktera pa je za nas zgubljena (Slin. IX h. n. IX, 9)

II. Statistika čebelarstva v Avstriji.

(Statistične črtice l. 1869—1870).

Toliko bolj je toraj obžalovnja vredno, da mnogi pomočki, ktere vlade v svojih rokah imajo, brez vsega vspeha in dobička ostanejo, ali se porabijo za druge reči, ktere proti čebelarstvu le malo dobička donašajo. Gotovo je, da $\frac{2}{10}$ delov kapitala v kmetijsko-gospodarskih rečeh po vsem Avstrijskem mrtvih leži, ko bi se znalo z državno pomočjo v kratkem času znabiti stokrat bolj splačati kakor n. pr. (da od ribštva molčimo) s svilarstvom svilorejo. Znano je namreč, da napredek v sviloreji v našem hladnem podnebju je dozdej še zmiraj (znal bi še tudi ostati) problematičen — negotov, dasiravno obilno državno podporo dobiva; dragocena zemljišča n. pr. po Českem, Šleziji, Zgornje - Spodnje- Avstrijskem dobiček še bolj overa. Naj pokažemo le na Prusko ali zavolj lege veliko bolj vgodne Renske krajine, kjer svilarstvo že čez 100 let obilno državno pomoč vživa, in vendar je tako rekoč še le pri začetku. Pri vsem tem pravi minister kmetijstva v svojem sporočilu (leta 1871, sošitek 7. stran 3): „Na čebelarstvo se je zavolj preobširnega polja kolikor mogoče ozir jemalo, vender se je podperati zamoglo le z malimi zneski.“ — „Svilarstvo je dobilo le 17.000 fl. podpore, dasi je 26.000 fl. zahtevalo; 6000 fl. od tega je dobila Gorica kot stalno zalogo za šolo sviloreje.“ Če tej podpori nasproti primerjamo številke dohodkov in oseb, ktere so se s svilorejo pečale, je iz zgoraj navedenega sporočila razvidno, da se na Avstrijskem vsako leto pridelala 900 do 1200 ~~st.~~ kokonov. (Po Goriškem, Istrijskem in Primorskem $\frac{4}{5}$, po vseh družih deželah le $\frac{1}{5}$ kokonov.) Cena kokonov

je 70 do 100.000 fl., pečalo pa se je s svilarstvom le kakih 8000 gospodarjev. Primerimo pa temu čebelarstvo, kar je iz zadnjega popisovanja znano, da je po Avstrijskem 913.743 panjev, ali bolj prav z roji 1.500.000 panjev; naj manjši dodatki, jemaje le poprečno ali srednjo ceno, iznašajo gotovo 5 do 6 milijonov goldinarjev. (Dalje prih.)

Sporočilo Solnograjskega shoda čebelarjev.

Shodnjega zbora čebelarjev v Solnogradu 10., 11. in 12. septembra 1872 se je udeležilo jako veliko udov — 412: Dzierzon, baron Berlepš, Siebold, Vogel in mnogo drugih se je bilo sešlo. Razstavljenih je bilo čez 900 čebelarskih reči, iz Kranjskega čez 180 štev. Zastopano ali nadomestovano je bilo naše c. kr. ministerstvo kmetijstva, potem vlade Prusije, Bavarskega, Badenskega i. dr., blizu 30 deželnih odborov in kmetijskih družb je poslalo svoje poročnike.

Gnjiloplod — panj z gnjilo zalego, naj hujša čebelna bolezen, je bil 10. septembra prvi predmet obravnave. Zagovarjal je naj pred Dzierzon (navdušeno pozdravljen), potem tudi Vogel dr. Preusova teorijo — učni stavek — po kateri se napravi po zalegi neka plesnoba, kak kan v vinskem sodu, kateri če dalje bolj v živo sega, dokler je zalega popolno gnjila in smrdljiva, ter potem tisti panj, lahko tudi ves čebelnjak pokončá. Nasprotniki so se le s slabimi dokazi za vodila učne stavke Lambrecht-a in Fišer-a ptezali.

Potem je baron Berlepš svaril preneglo vpeljavo Dzierzonovega delovanja pri čebelarstvu, rekši, da Dzierzonov panj s premakljivimi satovniki le malo pomaga, če ni razuma in poduka. G. Kneip je priporočal neki prestopni panj (Uebergangsstock.)

K tretjemu predmetu je Dzierzon priporočal panje, ne zakopati v rusko-galicijjski „stebnik“, da se panjovi zavarjejo navadne velike zgube čebel v spomladanskem izletu. Dr. Polman je zato priporočal neki zaslon ali slepo okno, g. Radlov iz Brandenborskega priporoča čebelnjak postaviti proti polnočni ali severni strani.

Baron Rothschutz, poslanec naše kmetijske družbe, je govoril od naj važniših vladnih pomočkov ter je rekel, da ti so: vravnava ali vredba čebelarstva statistika ali državopisje, postavodajalstvo in očitien poduk; navodil je natančne posameznosti in poslednjič nasvèt. Z živahnim pritrjenjem je bil nasvet sprejet, ter odločena za drugi dan volitev odbora, kateri naj bi Avstrijski in nemškim vladam o tej reči poročal in prošnjo sestavil.

S tem je zborovanje prvega dneva končano. K večerni veselici se je sešlo blizu 500 čebelarjev iz raznih krajev Avstrije in Nemčije. (Dalje prih.)

Čebelarsko naznanilo iz Tirolskega.

Naš ud gosp. Janez Asmajer, župnik v Silianu, nam naznanuje: Že šest let imam le Dzierzonove panjove in nočem nobenik drugih več, ker njih prednost in korist je očitna. Od 20 prateklih let je bilo lansko pri nas naj slabejše.

Mogel sem, če se nisem hotel čebel znebiti, panjove čez zimo ohraniti, ki niso v začetku decembra več ko po 10 ₰ tehtale (t. j. čebele in med brez panjev), le naj boljši panjovi so tehtali po 18 ₰!! Letos nam čebelarji dobro letino prerokujejo — Bog jo daj! G. kanonik S. je imel 96 panjev; poznejši roji so že v jeseni lakote pomrli, zdaj jih ima le še 30; in tako se pri nas sploh godi. Od začetka julija ni bilo čisto nobene paše; pitanec velja 60 kr., ki je bil druge čase k večem po 40 kr.

Pri nas se nahaja dostikrat neki izvrzek nemške in laške čebele z 1 ali 2 rumenimi obročki; mende zato, ker smo blizu laške meje 4—6 ur daljave. Čebele dobivajo pri nas največ živeža v hosti: na mecesnu in smereki, borovničevji, jelši, lešči, češminji, vrbi in resji. Več ko $\frac{1}{2}$ ₰r. tudi v dobrih letinah pri nas ne dobivajo. Sredi marca prepeljavamo navadne čebele v kraje, kjer je obilno resovja, ter ostajajo tam do srede maja; ako je vgodno vreme, dobivamo panjove po kakih 20 ₰ težeje nazaj. Čas rojev je potem do srede ali včasih tudi do konca julija. Tako imenovanih devičnikov — roj od roja — je pri nas silno malo. Čebelarjev je v naši okolici veliko, z obilnem dobičkom se pa ravno ne moremo bahati. Slamnatih pletenic ali panjev nimamo, ampak navadno štiri deske vkup zbite; zdaj se nahaja tudi sem ter tje Dzierzonov panj, vendar se ga kmetiški čebelarji le počasi poprijemljejo, ker se jim, kakor pravijo, pregospôski zdi! — Letos bomo mogli le s sladkorjem pitati, ker medú je malo in še silno drag.

Pogovor pri ulnjaku (čebelnjaku).

Janez: Dober večer: Kaj novega sosed?

Miha: E — kaj hočem vediti; posebno zdaj, ko nikamor ne pridem, ker moram tam-le svojo čedo vedno stražiti, da mi kaki roj v hosto ne potegne.

Janez: Ravno prav, jaz sem pa ta teden nekaj novega dobil, glej — mu podá vabilo in pravila novega čebelarskega društva — ter sem te mislil za svet poprašati: ali naj kot ud društvu pristopim, ali ne. Če boš ti, bom tudi jaz.

Miha: Pregledovaje pravila in vabilo: Veš Janez! takih reči jaz nič kaj veliko ne porajtam; gospôda ima časa dovolj, se pa vse sorte zmišljuje.

Janez: Dostikrat je res tako; zdaj si pa vendar prehitro sodil, saj si komej reč od zunej vidil. Jaz sem že večkrat prav pazno prebral in moram reči, da mi zmirej bolj dopada.

Miha: Res nisem tega pazno prečital, pa ti vendar rečem: Za čemu to? Smo že dolgo čebelarili brez takega društva, bomo gotovo še tudi zanaprej.

Janez: Res je, da smo čebelarili, al tudi je res, da velikokrat nismo vedili, kje začetí, zato smo večkrat drugi družega popraševali, pa včasih nobedin vedil ni.

Miha: Misliš, da gospôda vse vé? Koliko nepotrebnega pisarijo, potem pa še sami tako ne storijo.

Janez: Ne, ti nočem vsega spodbijati; pa spoznati vendar moraš, da kar „Novice“ izhajajo in smo sploh tudi kmetje začeli več brati, da se je marsikaj zboljšalo, ter smo staro kopito popustili.

Miha: Hm, vse prav, pa kmetijstvo nas živi, tedej je treba napredovati, davk je čedalje večji, druge razne potrebe vsako leto rastejo, kakor gobe o deževji; tedaj za kmetijstvo se človek mora truditi; čebelarstvo pa imamo le za kratek čas: muha ne dá kruha.

Janez: Dragi sosed! tvoj zadnji vgovor ti moram pa že popolno spodbiti. Praviš: muha ne dá kruha; glejte si no, človek ne živi samo od kruha! Muha daje pa méd in vósek, s tem pa tudi kruha in denarce. Mar so bili denarci slabejši, ktere sva lani vsaki za sodček medú vzela, kakor ko bi jih bila vzela za maslo ali pšenico? Čebele imamo le za kratek čas, praviš. Že prav; kratek čas pa tudi ni zastoj; znabiti za druge bolj nepotrebne kratkočase več potratimo, kakor za čebele, ktere nam lahko mogoče tudi dobiček dajo.

Miha: Nikar se ne jezi no! ker si mi že vse ovrigel, saj tega mi menda ne boš, da imamo že tako zadosti davkov in plačil, denarja pa vedno primanjkuje; tedaj pa še za čebelarsko društvo 1 gl. 50 kr., in če se hočem z diplomo malo pobahati, pa še 50 kr.! — 2 gld. nista dva — — no kako hočem že reči?

Janez. Dva fižola, smo včasih rekli. Veš Miha, da boš tudi ti enkrat prav imel, ti tega ne bom ovrigel; ti hočem pa rajši povedati, kako lahko se oba zastoj v čebelarsko društvo vpiševa. Glej sosed! vince je letos drago, letošno vreme nič kaj veliko boljšega ne obeta. Jaz sem sklenil, kake dvakrat memo krčme iti in pri čebelicah družtvene liste prebirati, tako ne bom na škodi pa vendar ud čebelarstva.

Miha: Ha, ha, ha! ta je pa dobra. Veš sosed, kar si ti sklenil, tudi jaz, lahko sklenem — spolnil ne mara bom še ložej, ker greš ti večkrat v krčmo, ko jaz. Kader še boš dal vpisati, povej mi, da grem s teboj.

Janez: Sicer si mi jo res dobro pod nos dal, pa čebelarskemu društvu sem vendar uda pridobil. Lahko noč!

Društvenikom v naznanilo.

Ker se „polležeči panji“ (Halblagerstöcke) s 14 romčiki (glej 1. list.) nekterim prekratki zdejo, se bodo delali v prihodnje s 16 romčiki. In 2 taka panja dobi od družbinega vodstva po 75 kr. le tisti družnik, kteri plača vsó letnino, to je 1 gl. 50 kr.; kteri pa da samo 75 kr. ali za pol leta, ali pa pomanjšano plačo za celo leto, ima pravico samo do enega panja po ti ceni. Tako imenovani „prestopni panji“ (Übergangsstöcke) se bodo družnikom za naprej po 1 gl. namesto 1 gl. 50 kr. dajali. — Tudi se dobivajo pri vodstvu druga razna orodja: Stroj za čebele pokaditi 1 gld. 50 kr., drugi za enaki namen à 1 gld. in 2 gld.; kadilni zavitki 12 po 15 kr.; amerikanska kapa za glavo, se pikanja obvarvati, še druge enake priprave po 65 kr. in 70 kr.; 5 raznih nožev za satovje izrezovati à 55 kr. in 65 kr.; trojno orodje za snaženje à 60 — 70 kr.; razžagane dilice za satovnike sežen po 4 kr. i. t. d.

Umni čebelar

se išče za Moldavo blizo Jassy-a, od kodar gre železnica v mnoge kraje; tudi je že tam nemška šola z dobrimi učniki. Pogoje, s kterimi se služba prevzame, naj se pošljejo g. Demetru Angei-u v Jassy.